

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1639/2018
03.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул. ... бр. .../..., чији је пуномоћник Маја Мудринић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Миша Петровски, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1826/16 од 15.09.2017. године, у седници већа одржаној 03.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1826/16 од 15.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 164/12 од 25.12.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу врати износ од 116.063,26 евра са домицилном каматом на износ од 227.000 ДМ почев од 12.12.2000. године па до 31.12.2001. године, а на износ од 116.063,25 евра са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка за евро, почев од 01.01.2002. године па до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је предлог тужене да суд прекине поступак у овој правној ствари до правноснажног окончања поступка који се води пред Првим основним судом у Београду у предмету О број 18999/10. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 1.344.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1826/16 од 15.09.2017. године, ставом првим изреке одбија се жалба тужиоца као неоснована и потврђује пресуда Вишег суда у Београду П 164/12 од 25.12.2015. године у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим одбачена је жалба тужиоца у делу којим се побија решење садржано у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Београду П 164/12 од 25.12.2015. године. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04, 11/05 и 50/13-УС) који се у овој парници примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из члана 361. став 2. тачка 12. истог закона на коју се у ревизији указује. Супротно тврдњи подносиоца ревизије, Врховни касациони суд налази да нижестепене пресуде садрже јасне и непротивречне разлоге у погледу одлучних чињеница и могуће их је са сигурношћу испитати.

Правилно закључује другостепени суд да у првостепеном поступку нису учињене битне повреде из члана 361. став 2. тачка 1, 2, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити су пак учињене битне повреде из тачке 2. назначеног члана, као и да није учињена битна повреда из члана 361. став 1. тачка 11. Закона о парничном поступку (што је на главној расправи новинарка дневних новина „...“ ВВ упозорена да у јавност не сме износити чињенице изнете током поступка уколико за исто нема овлашћење дато од стране председника суда или овлашћеног лица од стране председника суда), а разлоге које у том погледу даје другостепени суд у свему прихвата и Врховни касациони суд. По налажењу ревизијског суда, другостепени суд је правилно ценио све жалбене наводе које су од одлучног значаја за оцену правилности првостепене одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужена се познају дужи период, а тужилац је познавао и покојног супруга тужене ГГ са којим је био у пријатељско - пословним односима. Према наводима тужиоца исти је дана 27.05.1997. године предао туженој износ од 227.000 ДМ у њеној кући у улици ... број .. у ... у присуству покојног супруга тужене као и сведока ДД, ЂЂ и ЕЕ и покојног супруга тужене. Тужена се пред наведеним сведоцима обавезала да ће предметни новац вратити што је пре могуће. На рочишту од 17.11.2003. године, тужилац је навео да је назначени новчани износ позајмљен покојном супругу тужене (а не туженој), јер му је новац био потребан за тужену, а да супруг тужене (а не тужена) се обавезао да му позајмљени износ врати, те да су приликом давања позајмице у износу од 227.000 ДЕМ у кући тужене били присутни тужена, њена сестра ЖЖ и ДД. Појаснио је да је у кућу ГГ дошао заједно са својом пријатељицом ДД и да је у разговору који је вођен у вези предметне позајмице тужилац рекао пок. ГГ да му може позајмити износ од 230.000 ДМ. Након тога, истог дана, тужилац се колима одвезао до свог стана у ... у којем је држао новац и са новцем се вратио у .., те да је покојном ГГ у присуству ДД и тужене предао новац у укупном износу од 227.000 ДМ и то 163.000 у апоенима од по 500 ДМ, а преостали новчани износ до 227.000 ДМ у апоенима од по 1.000 ДМ. Са покојним супругом тужене тужилац се није договарао о року враћања предмета зајма, с тим што је ГГ тужиоцу рекао да ће наведени новац вратити када буде продао ... 33. Наведени исказ у погледу износа позајмице, начина и места предаје, потврдила је и сведок ДД.

Саслушан на рочишту од 12.12.2097. године тужилац је навео да је приликом разговора у вези позајмице у кући пок. ГГ, тужилац пок. ГГ рекао да му може дати 200.000 ДМ и да наведену позајмицу може учинити одмах за сат времена, колико је било потребно да аутомобилом оде до своје куће у ... у којој је држао и новац и врати се за ... са чим се и покојни ГГ сложио. Након тога, тужилац се одвезао до своје куће у ... у којој је имао два сефа. У једном сефу је имао износ од 163.000 ДМ у апоенима од по 500 ДМ, док је у другом сефу имао нешто више од 60.000 ДМ. Обзиром да је тужилац имао кључ од само једног сефа у којем се налазио износ од 163.000 ДМ, а да се кључ од другог сефа налазио код његове ћерке, узео је новац из првог сефа од 163.000 ДМ и исте вечери се вратио у ..., где је по уласку у кућу ГГ предао новац у износу од 163.000 ДМ у апоенима од по 500 ДМ. Тужилац је у току истог месеца након пар дана, преостали износ од 64.000 ДМ, који је држао у другом сефу, предао у ..., испред куће тужене када је затекао покојног ГГ и тужену у ципу у ком моменту су они излазили из гараже и том приликом тужилац је покојном ГГ кроз отворен прозор ципа предао преостали износ од још 64.000 ДМ. О постојању наводно усменог уговора о зајму сведоци ЂЂ, ЕЕ, у свом исказу изјавили су да имају само посредна сазнања при чему је ЂЂ саслушан на рочишту навео да је реч о позајмици од 200.000 ДМ, а не о 227.000 ДМ. Након тога тужилац је прилагао суду оверену изјаву од нотара коју је дао именовани сведок коју првостепени суд није прихватио као доказ, а у циљу оцене истог приликом доношења одлуке. Првостепени суд налази да би узимањем у обзир изјаве ЂЂ која је оверена од нотара, а који је претходно саслушан пред судом, представљало злоупотребу процесних овлашћења. Обавеза подношења поднеска изван рочишта је прописана законом, иста се мора учинити у року од 15 дана пре одржавања рочишта, а чланом 10. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09) прописано је да је суд дужан да настоји да се поступак спроведе без одуговлачења и са што мање трошкова.

Имајући у виду напред утврђено чињенично стање, првостепени суд је нашао да тужилац у току поступка није доказао да је извршио позајмицу назначеног новца туженој, па је тужбени захтев са позивом на одредбу члана 122. став 1. и члана 557. Закона о облигационим односима, одбио као неоснован.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужиоца прихватио становиште првостепеног суда, као и разлоге које је првостепени суд дао у образложењу своје одлуке.

Оцењујући наводе ревизије, Врховни касациони суд налази да се закључак и одлука другостепеног суда заснива на правилној примени материјалног права. Правилно закључује другостепени суд да се првостепени суд правилно позвао на одредбу члана 223. став 1. ЗПП, када је закључио да нема места примени члана 557. Закона о облигационим односима, а самим тим и члана 562 – 567. назначеног закона јер у току поступка тужилац са извесношћу није доказао да је до назначене позајмице дошло. Да би се у конкретном случају могле применити одредбе члана 562 – 567. Закона о облигационим односима било је потребно доказати у смислу члана 557. Закона о облигационим односима да је извршена позајмица туженој, што у овом случају није учињено.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе ревизије, а којима се оспорава правилна примена материјалног права и исти нису од значаја за доношење другачије

- 4 -

одлуке. Тим наводима се указује на битну повреду одредаба Закона о парничном поступку, али се у суштини оспорава утврђено чињенично стање из којих разлога се сагласно члану 398. став 2. ЗПП ревизија не може изјавити.

Из напред изнетих разлога, применом члана 405. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић